

A black dog, possibly a Labrador Retriever, is sitting on a green lawn with small white flowers. The dog is looking slightly to the right of the camera with its mouth open and its pink tongue hanging out. It is wearing a red fabric collar with a metal buckle. The background is a soft-focus green field.

Jennifer Li Shotzová

HRDINA

Hrdina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer Li Shotzová
Hrdina – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Jennifer Li Shotzová

HRDINA

CPress
Brno

2018

Autorčina kniha *Max* se umístila na 1. místě
žebříčku bestsellerů New York Times.

Hrdina – pes záchranář

*Mé rodině, v níž jsou všichni blázni do psů, a všem
Hrdinům, Skautům, Moussiím a Mangům,
se kterými se ještě setkáme.*

Prolog

Hrdina nehybně seděl na pódiu, uši nastražené, přední tlapy vzorně srovnané v jedné přímce. Pes malinko nachýlil hlavu a upřeným pohledem se zadíval na policejního náčelníka stojícího jen kousek od něho. Ben se na svém sedadle v první řadě dmul pýchou tak, že málem pukl. Ačkoli Hrdinu znal už odmalička, ještě stále žasl nad tím, jak úžasný pes to je.

Hrdina, černý labrador, působil jako vzor vši jistoty a spolehlivosti. I jeho hustá tmavá srst se dnes zářivě leskla, protože Benova maminka ho včera vzala do psího salónu, což Hrdina, jako ostatně vždycky, absolvoval bez sebemenšího protestu. Dokonce dovolil Benově malé sestřičce Emě, aby mu na obojek uvázala obrovskou mašli. Ben mu ji sundal v onen velký den ráno. Měl totiž pocit, že se nesluší, aby se ten nejuznávanější policejní pes v Mississippi objevil na oslavě uspořádané u příležitosti svého odchodu z policejní služby s ucouranou mašlí na krku.

Ben stiskl Eminu drobnou ručku a postavil se zpřímá jako voják. Všichni kolem byli svátečně oblečení a Ben si

ve svém novém obleku připadal jako dospělý. Jeho maminka Jessica si stírala slzy z očí. Než ráno odešli z domu, nejméně milionkrát urovnávala Benovi kravatu. Zato Benův nejlepší kamarád Adam se ve své naškrobené košili očividně cítil velmi nespůj. Byl zvyklý natáhnout tepláky a pobíhat s Benem po baseballovém hřišti, ne se předvádět v obleku, i on se však nyní musel podrobit výjimečnosti toho slavnostního okamžiku.

Ben si zkoumavě prohlížel svého otce a Hrdinu vpředu na jevišti. Chlapcův tatínek – tedy seržant David Landry – třímal v jedné ruce Hrdinovo vodítko. Pokaždé, když dvojici osvítil blesk fotoaparátu, medaile a odznaky na tatínkově uniformě se zářivě zatřpytily. Táta se tvářil vážně, ale Ben si všiml, že i jemu se trochu lesknou oči.

Hrdina nebyl jen tak ledajaký řadový policejní pes z jednotky psovodů, byl speciálně vycvičen jako pátrací pes a záchranář. On a Benův tatínek fungovali u gulfportského policejního sboru jako partáci osm let. Za tu dobu Hrdina zadržel spoustu zločinců a zachránil nespočet životů.

Včetně toho Benova.

Když bylo Benovi šest let, zatoulal se poměrně daleko od domu, když si vyšel na procházku podél nedalekého potoka. Cestou vyhazoval do vzduchu malé kamínky a snažil

se je trefit klackem, jako kdyby hrál baseball. Byl svou hrou tak zaujatý, že si ani nevšiml, že slunce už zapadá. Najednou se setmělo a on neměl nejmenší potuchy, jak se vrátit domů. Dostal strach. Stromy kolem něho vypadaly jeden jako druhý a pěšina, po které přišel, nebyla vůbec vidět.

Snažil se najít cestu zpátky, ale jenom se ve tmě pořád víc a víc zamotával. Nakonec bezmocně klesl na zem u paty jednoho ze stromů, vytáhl ruce z rukávů a strčil je pod tričko, aby se zahřál. Potom se rozplakal. Bojoval s neodbytnou myšlenkou, že svou rodinu už nikdy neuvidí.

A pak – kde se vzal tu se vzal – ze tmy se najednou vynořil Hrdina, vrhl se k Benovi a začal mu slízávat slzy z obličejů. Přestože tomu bylo už skoro sedm let, Ben si stále pamatoval ten pocit, když se přitiskl k teplé psí srsti a nechal se zahřívát v nočním chladu.

Ben ani jeho rodina nikdy nezapomněli na to, že Hrdina zachránil Benovi život. A Hrdina měl tu studenou noc v lese evidentně také v živé paměti. Od oné události, kdykoliv byli Ben a Hrdina někde spolu, pes zůstával Benovi neustále nablízku, jako by ho chtěl chránit.

Tatínek brával Hrdinu domů za Benem pokaždé, když k tomu byla příležitost. Labrador si to vždycky namířil

rovnou nahoru do chlapcova pokoje, kde se usadil a celou věčnost trpělivě naslouchal, jak mu Ben vysvětluje pravidla baseballu. Pro Bena to byl splněný sen: jeho dvě velké lásky – Hrdina a baseball – spolu na jednom místě.

„Hrdinovi vděčíme za mnohé,“ hovořil policejní náčelník do mikrofonu. „Tohle město ještě nikdy nemělo tak schopného policejního psa. Ani bychom nedokázali spočítat, kolik lidí zachránil nebo kolik ničemů zadržel. Ale rozhodně můžeme říci, že nás nikdy nepřestalo udivovat jeho obrovské pracovní nasazení. Když se před dvěma lety naším městem prohnalo tornádo, Hrdina se každé ráno vrhal do práce jako první, a večer naopak opouštěl hromady trosek jako poslední. Prošťáral každou škvíru a zachránil životy několika našich přátel a sousedů, které vytáhl z rozvalin jejich zřícených domů.“

Náčelník na Hrdinu vděčně pohlédl. „Sám jsem viděl, jak z toho pekla vysvobozují jednoho muže,“ pokračoval. „Muže, který se bál, že už nikdy nespátí denní světlo. A nyní je naživu jen díky Hrdinovi. A já se dnes cítím vedle této němé tváře zahanbený.“

Ani jedno oko v místnosti nezůstalo suché.

„A nyní,“ pravil Benův tatínek, „po tolika letech věrné služby naší společnosti, nastal čas, aby si Hrdina užil

trochu zaslouženého odpočinku. Je nám samozřejmě líto, že nás opouští, ale víme, že si Hrdina zaslouží odejít do výslužby, aby už nemusel každý den chodit do práce, na rozdíl od nás ostatních.“ Diváci se zasmáli. Náčelník předstoupil před Hrdinu a zavěsil mu kolem krku širokou stuhu. Na jejím konci se houpala zářivá medaile. „Hrdino, jsem pyšný, že tě jménem města Gulfportu v Mississippi můžu vyznamenat touto čestnou medailí za tvé statečné činy. Děkuji vám, pane.“

Hrdina udeřil o zem svým dlouhým stočeným ocasem, zvedl hlavu k náčelníkovi a krátce vyštěkl. Pak otevřel tlamu a malinko zafuněl.

„Podívejte!“ vykřikla Ema. „Hrdina se usmívá!“

Ben, jeho rodiče, sestra i Adam propukli v nadšený já-sot, zatímco ostatní diváci odměnili Hrdinu mohutným potleskem.

Benův tatínek sestoupil s pódia a Hrdina ho ladným krokem následoval. Ben, maminka a sestřička se shlukli kolem nich a sevřeli je v jednom velkém společném objetí.

Po chvíli si Ben klekl na zem k Hrdinovi a ovinul mu paže kolem krku.

„Budeš mi chybět, kamaráde,“ řekl mu. Jejich blízcí kolem ztichli. Všichni najednou pocítili hořkou pachut

tohoto slavnostního dne. Jako většina vysloužilých policijních psů ve městě měl Hrdina přejít do služeb soukromé bezpečnostní agentury a vykonávat pro ni různé drobné úkoly. Nikdo z rodiny netušil, jak často – nebo jestli vůbec – budou moci Hrdinu vídat. Ben se postavil.

„Omlouvám se,“ vypravil ze sebe rozpačitě. „Nechtěl jsem vám kazit náladu.“

Tatínek s maminkou na sebe pohlédli. Maminka přikývla. Tatínek se otočil a pohlédl Benovi pevně do očí. Beze slova mu vtiskl do dlaně smyčku na konci Hrdinova vodítka.

„Hrdina je teď tvůj, synku,“ pravil tatínek.

„Počkej – jak to myslíš?“ ptal se ohromený Ben.

„Dospíváš,“ vysvětloval mu otec. „A my máme pocit, že je načase, aby ses naučil nést trochu víc zodpovědnosti.“

Ben se snažil pochopit smysl tatínkových slov. „Myslíš to vážně? Chceš opravdu říct, že Hrdina teď patří mně?“

Tatínek přikývl.

„A co ta bezpečnostní agentura?“ zajímalo Bena.

„To není nic pro Hrdinu,“ odpověděl táta. „Hrdina je úžasný pes, který zachránil mnoho životů. A jeden z nich pro mě byl velice důležitý. Naše oddělení ví, co Hrdina pro naši rodinu znamená. A tak všichni souhlasili, že si tento pes

zaslouží jen to nejlepší, tedy žít s námi. Navíc tím, jak se budeš starat o Hrdinu, budeš mít možnost ukázat, co v tobě doopravdy je.“

„Ano!“ vyhrkl Ben. „Samozřejmě, tati. Zkusím to... zvládnou to.“ Ben byl tak rozrušený, že nedokázal ani pořádně přemýšlet, natož mluvit. Hrdina byl teď jeho! Podíval se na Adama, aby se ujistil, že tu novinu slyšel taky a že se to celé Benovi jenom nezdálo. Adam se zazubil a nabídl Benovi dlaň s roztaženými prsty, aby do ní mohl plesknout na znamení triumfu. „Konečně máš někoho, kdo ti bude chytat míčky ve vzduchu,“ škádlil kamaráda.

Maminka Bena pevně objala. „Teď dobře poslouchej, broučku,“ řekla. „Aby sis mohl Hrdinu nechat, musíš si udržet dobré známky ve škole a v žádném předmětu se nezhoršit.“

„Určitě, mami.“

„A budeš bez odmlouvání plnit všechny svoje povinnosti.“

„Slibuju, mami. Udělám cokoliv!“

Oba rodiče na něho pohlédli a tvářili se tak nějak zvláště, jako by se v jejich výrazech mísila pýcha se štěstím a za tím vším se ještě ukrývalo i trochu slz.

Ben věděl, že ho čeká mnohem víc práce, než byl dosud zvyklý – péče o čtyřnohého kamaráda nebývá vždycky

jednoduchá a starat se o psiho hrdinu zároveň znamenalo i vyrovnávat se s určitým tlakem. Benovi se sevřel žaludek.

Usmál se, aby své obavy zakryl.

„Já vím, že to zvládneš, Bene,“ stiskla maminka chlapcovo rameno.

„Děkuju, mami,“ řekl Ben a přál si, aby měla maminka pravdu.

Sklouzl pohledem dolů k Hrdinovi, který seděl bez hnutí, medaili zavěšenou na své měkké černé chlupaté hrudi. Hrdina sevřel čelisti, maličko zaklonil hlavu a zadíval se na Bena. Ten se na oplátku dotkl jeho hlavy a cítil, jak je mohutná a teplá. V duchu si připomněl, že právě hladí *svého* psa. V druhé ruce svíral vodítko. Kožený řemínek mu najednou připadal těžký, jako kdyby se v něm zhmotnily všechny ty sliby a zodpovědnost. Hrdina šťouchnul Bena čumákem do ruky a olíznul mu prsty. Vypadalo to, že moc dobře rozumí, kdo je jeho novým pánem.

Ben měl pořád pocit, že se musí štipnout, aby si potvrdil, že to celé není jenom sen. Smí si odvést Hrdinu domů napořád.

Po cestě k autu se Hrdina pohyboval s naprostou přesností a zcela samozřejmě přizpůsobil své tempo tak, aby se

držel po Benově boku. Stále ještě to byl mohutný svalnatý pes bez gramu zbytečného tuku, který dokázal velmi dobře ovládat své tělo. Benovi se náhle zachtělo něco vyzkoušet. Z ničeho nic se v chůzi zastavil. Pes téměř okamžitě udělal totéž a posadil se vedle Benovy nohy. Ben udělal rychlý krok dopředu. Hrdina vyskočil a zkopíroval chlapcův pohyb. Ben se zastavil; labrador zůstal stát na místě a plynule přešel do sedu. *Jako kdyby dopředu věděl, co chci udělat*, pomyslel si Ben.

Benův otec kráčel několik kroků před nimi. V jednu chvíli se otočil a přes rameno sledoval počínání svého syna a jeho psa. „Je výborný, vid’?“ konstatoval.

Ben v údivu přikývl. „To teda je. Jak to dělá, tati?“

Tatínek se pousmál. „Prostě to umí. Jednak k tomu byl vycvičený, jednak se s tím narodil. Hrdina to měl vždycky v sobě.“

Ben se sklonil a svým nosem se dotkl Hrdinova čumáku. Pes mu očichal obličej a upřel na něho své velké hnědé oči.

„Odteď budeme spolu, Hrdino,“ ujistil ho Ben s úsměvem.

Míč opsal ve vzduchu oblouk a rychle padal dolů. Hrdina se hnal přes trávník dlouhými, plavnými, avšak energickými skoky a jeho nohy se míhaly tak rychle, že je skoro nebylo ani vidět. V jednu chvíli měl ještě všechny čtyři tlapy na zemi a vzápětí už vyskakoval do výšky a chňapal po míčku. Lehce dopadl zpátky na zadní a ani se přitom nezadýchal.

„Viděl jsi to?“ křičel Ben na Adama.

„Je úžasný,“ odpovídal Adam uznale a stínil si oči dlaní, aby mohl lépe sledovat, jak Hrdina uhání s baseballovým míčkem zpátky. „Jako kdyby to byl napůl pták a napůl pes.“

Bena hrozně bavilo odpalovat pro Hrdinu míčky a zdálo se, že Hrdinu zase baví je chytat.

Existovala ovšem osoba, která milovala tyhle hrátky víc než oni oba dohromady, a tou byl Adam. Letos byli Ben a Adam odhodláni dotáhnout to do školního baseballového týmu. Každý den po vyučování chodili s Hrdinou na hřiště trénovat nadhozy, odpaly a chytání a přitom si navzájem udíleli rady, jak hru ještě zlepšit.

Hrdina přiběhl k chlapcům s ukoptěným míčkem v tlamě.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Adam.

Ben obrátil pohled vzhůru a zjistil, že slunce se už kloní k západu.

„Půl páté,“ odhadl.

„Musím už jít,“ prohlásil Adam.

„Jo, my taky. Pojď, Hrdino. Je čas to zabalit,“ rozhodl Ben a podrbal psa na hlavě.

Hrdina upustil míček Benovi k nohám. Chlapec ukázal Hrdinovi rukou posunek, který znamenal zůstaň. Hrdina zůstal na místě. Takto se Ben postupně snažil osvojit si všechny signály a slovní povely, které pro komunikaci s Hrdinou v průběhu let užíval jeho tatínek. Povely jako hledej nebo stopa byly samozřejmě zbytečné, ale Hrdina znal i jiné, celkem legrační, jako například kdy vyrazit, a kdy naopak zastavit, jestli běžet nebo skákat, kdy se otočit nebo přiběhnout k noze. Dokonce se dokázal zastavit v chůzi uprostřed zamýšleného pohybu, jestliže k tomu byl vyzván. Bylo vidět, že prošel profesionálním výcvikem a že je zvyklý poslechnout na slovo, přesně jak se od policejních psů žádá.

Hrdina se zadíval na Bena vážným pohledem. Trochu zaškubal levým uchem a naklonil hlavu doprava. Ben se snažil pochopit každý jeho výraz a gesto.

„Vidiš, jak se na mě dívá?“ ukazoval Adamovi. Ten přikývl. „To znamená, že chce, abych mu znova hodil míček.“

„Neuvěřitelné. Nejen že je tvůj pes hrdina, on navíc ještě umí mluvit?“ podíval se Adam na Hrdinu. Pes zavr-těl ocasem.

Ben obrátil oči v sloup. „Ne, vážně,“ ujišťoval kamaráda. „Když dělá tohle“ – Ben trhaně pohyboval hlavou nahoru a dolů ve snaze co nejlépe napodobit psovo chování – „chce jít ven, aby si vyřešil svoje potřeby, však víš, jak to myslím. Když takhle kroutí hlavou“ – Ben pro změnu otočil hlavou doleva, doprava a zase zpátky – „znamená to, že zaslechl něco venku. Jako kdyby pořád držel stráž.“

Adam vypadal, jako by nemohl uvěřit vlastním očím.

„Bene, ty si fakt myslíš, že tohle psi dělají?“

Jeho nejlepší kamarád pokrčil rameny. „A ne snad?“

Adam si klekl na jedno koleno a vzal Hrdinovu hlavu do svých dlaní. „Dej mi na něj pozor, ano? A když se zase začne chovat jako zvíře, dej mi vědět.“

Hrdina mu olíznul nos. Adam se zasmál a na oplátku ho poškrábal za uchem.

„Tak ahoj,“ vyskočil potom na kolo. „Bene, odpal si ještě pár míčků, jo? Víím, že ti to nemusím připomínat,

ale zkušební zápasy jsou už za dva týdny. A do týmu se musíme dostat oba dva, jinak by to nemělo smysl.“

Ben se zašklebil. „To bude v pohodě, ne?“

„Jo. Ale bez legrace, Bene,“ zvažněl Adam. „Já vím, že hodně trénuješ, aby tě vybrali jako spojku. Jenže znáš trenéra – nedá ti nic zadarmo. Musíš mu to ukázat. Takže je potřeba, abys neponechal nic náhodě a dobře se připravil.“

„Taky že se připravím,“ usmál se sebevědomě Ben.

„Fajn, zítra můžeme pokračovat a pracovat na zlepšení úderu.“ Adam šlápl do pedálů. „Tak čau.“

„Čau,“ vzdychl Ben. Mít za kamaráda takového blázna do baseballu bylo totiž úžasné i stresující zároveň.

Hrdina se podíval na Bena a zamračil se, až se mu zkrabatil ostrůvek měkké srsti mezi očima.

„Dobrá, hochu, tak si dáme ještě jeden míček,“ pronesl k němu Ben. Pak několikrát potěžkal míček v ruce. Hrdina se příkrčil a sklopil uši, připravený vyrazit. Ben chvíli čekání schválně prodlužoval a užíval si psovo vzrušení. To zvíře bylo tak... ostrážité. Jakmile chlapec jen malinko pohnul prstem, Hrdina si toho okamžitě všiml. Vypadalo to, že jeho tělo a mysl fungují v perfektní shodě a reagují na sebemenší podnět. Veškeré činnosti vykonával Hrdina

soustředěně a s plným nasazením. Přesně to by potřeboval i Ben. Tatínek tomu říkal „uvědomělé jednání“.

„Zpomal, Bene,“ říkával mu, když se chlapec hnal do svého pokoje, aby si udělal úkoly, nebo uháněl na trénink nebo na ranní schůzi redakční rady školního časopisu. Prostě pořád někam chvátal a příliš přitom nepřemýšlel. Stejně to bylo i s baseballem. S přesností si hlavu moc nelámal, jenom prostě vši silou napálil míček.

Ben zaslechl v hlavě tatínkův hlas: „Zpooooooooomal. Vydechni. Zaměř se na účel svého jednání. Tak, jak to dělají policisté.“

Hrdina zakňučel – znělo to jako *Tak už nezdržuj!* Ben se snažil co nejvíce soustředit. Zdvihl pálku nad pravé rameno a vyhodil míček vzhůru. Pálka zasvištěla vzduchem a zasáhla míček, který vylétl do výšky a pokračoval daleko, daleko dopředu.

„Jooooooooo!“ zajásal Ben. Nemohl uvěřit, že se mu odpal tak povedl. Určitě by to byl home run!

Hrdina vyrazil za míčkem. Ben vůbec nechápal, jak může běžet tak rychle. Duté žuchnutí prozradilo, že míč dopadl do trávy.

Chlapec vyrazil za Hrdinou a dostihl ho v místech, kde končilo hřiště a začínal hustý les. Tam pes přitiskl čenich

k zemi a provedl několik krátkých a silných vdechů. Míček však nebylo v trávě nikde vidět. Hrdina kličkoval, veden svým čichem, potom se zastavil na jednom místě a se zaujetím ho pořád dokola očichával. Pod jeho mohutnými tlapami už z trávy vystrkovaly hlavičky první jarní květiny.

„Kde je míček, kámo?“ povzbuzoval psa Ben.

Se zrakem upřeným na zem postupoval pes pomalu až k prvním stromům.

„Co to tam máš?“ následoval ho Ben. Hrdina zrychloval a nořil se pořád hlouběji do lesa, až tam, kde stromy rostly blízko u sebe a jejich kořeny se ztrácely v hustém podrostu. *Jak by ten míč mohl dolétnout tak daleko?* pomyslel si Ben. Najednou spatřil v Hrdinových pohybech cosi, s čím se dosud nesetkal. Pes byl naprosto soustředěný, uši sklopené dopředu, zrychleně dýchal. Ocas, obvykle svěšený mezi zadními nohama, nyní nesl vodorovně. Dokonce i jeho srst se zdála být v pozoru.

Hrdina zachytil stopu.

Ben nikdy předtím neviděl Hrdinu takto zaujatého nějakým pachem. Byl očividně připravený hledat a zachraňovat... ale co nebo koho? Baseballový míček? To se nezdálo pravděpodobné.

Chlapce těšilo sledovat Hrdinovo vzrušení, ale rozhodně nebyl nadšený, že dorazí pozdě na večeři. Budou si muset pospíšet.

„Hele, Hrdino, máma mě přetrhne, když zase přijdu pozdě.“ Labrador přitlačil čumák k zemi. „Je to jenom míček. Do zítřka se s ním nic nestane,“ přesvědčoval ho Ben.

Už už se chystal Hrdinu odvolat, když pes prudce zdvihl hlavu a začal v kruzích obíhat skupinu u sebe rostoucích stromů. Ben si při pohledu na sprintujícího psa povzdychl, pak se ale náhle zarazil.

I Hrdina najednou ztuhl a upřeně sledoval cosi na zemi, něco mezi listím a popínavými stonky rostlin. Pak tlumeně vyštěkl. Ben k němu přiběhl.

„Co je to...“, snažil se rozeznat. Ležel tam jeho míček – ale jak se tam dostal? A pak Ben koutkem oka zahlédl rychlý pohyb – jakousi hnědobílou skvrnu mihnuvší se vzduchem. Ben i Hrdina sledovali, jak skvrna dopadla na zem, převalila se a drapla míč. Potom se zastavila a posadila se, míček mezi zuby.

Bylo to... štěně?

Obrovské hnědé oči plné strachu klouzaly z Bena na Hrdinu a zase zpátky. Patřily mrňavému chundelatému pejskovi. Z klubka zlatohnědých chlupů vykukoval černý čumáček a čtyři tlapy, z nichž dvě měly bílou barvu stejně jako hrudě. Jedno špičaté ucho mířilo vzhůru, druhé bylo svěšené, připlácnuté na pejskově tváři. Čenich mu poškubával, jak intenzivně nasával neznámé pachy chlapce a jeho psa.

Hrdina zaštěkal. Vyděšené štěně zakňučelo a v zoufalé snaze uniknout začalo překotně couvat, až se zarazilo o široký kmen stromu. Pochopilo, že je v pasti, a jeho tělo se nekontrolovatelně roztrásl. Kňouralo a neodvažovalo se odtrhnout pohled od Bena a Hrdiny.

„Ticho, Hrdino. To nic, pejsku, neboj se,“ konejšil hoch štěně a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně a přátelsky. „Kde ses tady vzal?“

Ben se sklonil a natáhl ruku. Štěňátko zkoumalo jeho prsty pohledem, ale ani se nehnulo. Chlapec si malého nalezence pozorně prohlížel. Viděl, že jeho srst je špičatá a matná, bez lesku. Všiml si také hluboké, dosud nezahojené jizvy na čenichu a několika ostrůvků zaschlé krve na jeho zádech. Vypadalo to, že štěně někdo napadl

a pokousal. A také bylo hrozně hubené – tak vychrtlé, že mu Ben mohl bez problémů spočítat žebra. Určitě ho už dlouho nikdo pořádně nenakrmil.

Ben si pomalu stáhl z ramene batoh, velice opatrně, aby štěně ještě víc nepolekal. Batoh rozepnul a vytáhl ven nedojedený šunkový sendvič, který mu zbyl od oběda. Rozbalil umaštěný balíček a přidržel ho v natažené ruce. *Jedí vůbec psi sendviče?* blesklo mu hlavou. Ale to už pejsek zavěřil a začal vrtět rozčepýřeným ocasem sem a tam.

„Jen pojď, hochu,“ povzbuzoval ho Ben. Vyhládlé štěně váhavě popošlo o krok dopředu, pak ještě o jeden. Ben trhal šunku na malé kousky a házel je do trávy. Pejsek tázavě pohlédl na Bena, pak na Hrdinu a posléze na jídlo na zemi. Potom vyrazil, vrhl se na maso, a jakmile ho spořádal, žadonil očima o přídavek. Chlapec mu hodil další kousek. Malý hladovec ho okamžitě zhltnul. Ben se usmál a upustil na zem rovnou celý zbytek sendviče, který tam ovšem štěně dlouho ležet nenechalo.

„Kdyžpak jsi naposledy jedl?“ zeptal se ho Ben tiše. Štěně vzhledlo a zakňučelo, protože právě spolkl poslední sousto. „Promiň, já už fakt nemám,“ omluvil se chlapec.

Mrňavý nenasyta se vrhl na zem, zaujal polohu na zádech a s tichým funěním se převaloval ze strany na stranu.

Hrdina štěně chvíli pozoroval. Poté vzhledl ke svému pánovi a očekával povel. Ben pokrčil rameny. „Potřebuješ si ho proklepnout, Hrdino?“ Pes na Bena zamrkal. „Dobře, tak do toho,“ vzdychl si Ben.

Hrdina vykročil kupředu a menšího psa očichal. Štěně strnule leželo na hřbetě, a zatímco si ho Hrdina měřil od hlavy k ocasu a zase zpátky, položilo mu tlapu na čumák. Vedle Hrdiny vypadal pejsek ještě drobnější. Byl velký sotva jako Hrdinova hlava.

Chlapec si všiml další rány na mrňousově břiše. Tahle byla určitě od zubů. Benův otec se nedávno zmínil, že se v okolí objevilo několik toulavých psů s podobnými zraněními. Policistům se podařilo je odchytit. Shodli se, že tyto šrámy pocházejí nejspíše ze psích zápasů. Tohle škvrně se sice k zápasu nehodilo, ale mohlo sloužit k dráždění velkých psů, kteří se na něm učili bojovat.

A pokud to tak bylo – patřilo štěně tomu mizerovi, který souboje organizoval? Nebo ho prostě jeho majitelé vyhodili na ulici, protože ho už nechtěli? Ben si nebyl jistý, která z těch dvou možností je horší.

Hrdina zvedl hlavu. Štěně se vyhrabalo na nohy a kouslo staršího psa do krku. Hrdina kousanec ignoroval a šfouchnul do opovázlivce čumákem. Mrňous se položil

na břicho, sklonil hlavu a nechal si od Hrdiny olizovat obličej a krk.

„To je od tebe hezké, Hrdino,“ pochválil ho Ben. Štěně zavřelo oči a bylo na něm vidět, že si to užívá. Hrdina se položil vedle něho a očima propátrával okolní les, jako by byl na stráži.

Chlapec se musel smát – Hrdina teď ochraňoval štěně navlas stejným způsobem jako svého pána.

„Podívejme se,“ bavil se Ben. „Teď to vypadá, že se znáte odjakživa.“

Ben si je oba pozorně prohlížel. Přestože měl každý jinou barvu a délku srsti, byli si svým způsobem podobní. Oba měli stejně hranatou hlavu přecházející v protáhlý čenich. Štěně se mohlo chlubit mohutnými tlapami, což naznačovalo, že jednoho dne z něj bude pořádné psisko obdobně jako Hrdina. A ačkoli to byl voříšek, v jeho žilách pravděpodobně kolovala i krev labradora.

„Kde máš nějakou rodinu, prcku?“ otázal se Ben a zvolna natáhl k pejskovi ruku. Tatínek mu jednou vysvětloval, že pes si při seznamování s neznámým člověkem potřebuje očichat hřbet jeho dlaně. Štěně se však příkrčilo, sklonilo hlavu a dál zůstávalo v bezpečné vzdálenosti. Evidentně

se bálo lidí, i když se v Hrdinově společnosti cítilo dobře. Někdo mu patrně hodně ublížil.

Psík naklonil hlavu na stranu a čmúchal kolem Benova batothu. Nejspíš doufal, že v něm objeví něco dalšího k snědku. Ben se cítil provinile, protože věděl, že je čas jít a že budou muset nechat štěně napospas jeho vlastnímu osudu.

„Jdeme, Hrdino,“ zavelel. Pes se na chlapce podíval, ale nezvedl se. „Hrdino, pojď. Už musíme.“ Pes se ani nehнул. Benovi se ještě nikdy nestalo, že by Hrdina nereagoval na povel.

„Zítřa přineseme tvému novému kamarádovi nějaké jídlo,“ sliboval Ben, „ale když nedorazíme včas domů, rodiče nás přetrhnou. Tak pojď.“

Hrdina se postavil, podíval se na štěně a začal kňučet. Jeho chráněncem vyskočil a nacpal se mu mezi přední tlapy, přímo pod jeho hrud'. Oba psi se teď dívali na Bena.

Ben nemohl uvěřit vlastním očím. Opravdu Hrdina odmítá to štěně opustit? Chlapec klouzal pohledem z jednoho zvířete na druhé a snažil se najít nějaké řešení.

„Hrdino, rodiče se zblázní už jen z toho, že přijdeme pozdě. Co si myslíš, že udělají, když nedorazíme včas na večeři, a ještě si přivedeme dalšího psa?“

Psi ho upřeně pozorovali. Ben bezmocně potřásl hlavou. „Ach jo. No dobře, vezmeme ho s sebou.“

Chlapec vytáhl z batohu Hrdinovy kšíry, položil je na zem a opatrně na nich utáhl přezky, aby je co nejvíce zmenšil. Vzal je do jedné ruky a druhou sáhl po voříškovi, ten však zavrčel a ucouvl. Až když ho Hrdina začal svým čenichem postrkovat, vydal se pejsek klopýtavou chůzí kupředu, Hrdinu za zády.

Ben se po něm ještě jednou natáhl. Tentokrát mu štěně ruku s postrojem očichalo. Chlapec mu jemně natáhl kšíry přes hlavu. Štěně zpanikařilo a chtělo se z popruhů vyvléknout, Hrdina mu však konejšivě olízl hlavu, jako by ho chtěl ujistit, že všechno je v nejlepším pořádku. Pejsek se uklidnil a Ben mu konečně mohl postroj navléknout. Pro tak malého psa byl sice pořád příliš velký, pro daný účel to ovšem stačilo.

Ben se obrátil k Hrdinovi. „Tak už jsi spokojený, kamaráde?“

Jeho pes zavrtěl ocasem a nadšeně zaštěkal.

„Myslel jsem si to,“ přikývl Ben a připnul Hrdinovo vodítko ke kšírkám. Potom jemně zatahal. Štěně nereagovalo a zkoušelo do řemínku kousat. Ben zatahal podruhé. „Fajn, hochu. Jdem na to.“ Pejsek se postavil, Hrdina také vyskočil na všechny čtyři a zaujal pozici vedle Benovy nohy.

„Asi ho budeme muset nějak pojmenovat, co myslíš, Hrdino?“ podíval se Ben nejdřív na štěně, pak na svého

psa. Před očima se mu objevili všichni ti lidé, které Hrdina za roky své služby zachránil. Vybavil si, jak spolehlivě dokáže jeho pes vycítit nebezpečí a vypátrat osoby v nesná-
zích. Vzpomněl si, kolikrát jeho otec s Hrdinou riskovali své životy, aby pomohli druhým.

Možná má to štěně někde svého pána a zůstane s Benem a Hrdinou jen pár dní. Ale Hrdina našel toho mrňouse v lese, zachránil ho a okamžitě si ho oblíbil. Skoro se zdálo, že pejsek je jeho zmenšenou kopií. A Hrdina je vlastně... pátrač... záchranář... Ben si v duchu přeříkával všechna slova, která ho v souvislosti s Hrdinou napadala. Průzkumník... skaut... „Skaut,“ vyslovil Ben polohlasně, aby si vyzkoušel, jak to slovo zní. Líbilo se mu. „Skaut,“ zopakoval, tentokrát hlasitěji.

Pak s Hrdinou v patách vyrazil k domovu a právě pojmenovaný Skaut je kolébavou chůzí následoval. Čtyři jeho roztřesené krůčky se rovnaly jednomu Hrdinovu, takže se psíkovy krátké nožky musely pořádně činit.

„Pojď, Hrdino. Pojď, Skaute,“ oslovil je Ben. „Jdeme domů.“

Domů dorazili jen tak tak, aby stihli večeři. Při pohledu na auta rodičů na příjezdové cestě Ben ucítil, jak se mu napětím sevřel žaludek. Po cestě, s Hrdinou běžícím vedle jeho kola a se Skautem nacpaným pod svetrem, si byl Ben jistý, že dělá správnou věc. Přece nemohl psíka nechat přes noc samotného v lese. A Hrdina by to byl ani nedopustil. Jenže co teď? Neměl ani ponětí, co bude dál. Vůbec o tom totiž nepřemýšlel, měl v hlavě jen to, aby se dostali včas domů. Co si teď se Skautem počnou? Dovolí mu vůbec rodiče vzít cizího psa dovnitř?

Ben seskočil z kola a odhodil ho na trávnik. Se Skautem pod paží letěl po cestě k domu a se smíšenými pocity rozrazil dveře.

Tatínek stál v kuchyni a vařil večeři. Ben zaslechl řinkot poklice, v němž se ztrácelo tatínkovo mumláni: „Sakra, to páli.“ Ema seděla u stolu a v buclaté ručce třímala pastelku. Přestože byla o šest let mladší než Ben, podobala se mu jako vejce vejci, stejné pihy, světle hnědé oči, kudrnaté hnědé vlasy. Maminka stála před pohovkou v sousedním obývacím pokoji a skládala vyprané prádlo do úhledných

hromádek. Všichni členové rodiny vzhledli a ihned si všimli chlupatého uzlíku v Benově náruči.

EMA vyskočila a rozběhla se k nim. „Štěňátko,“ pištěla svým vysokým hláskem.

Maminčina ústa se zakulatila překvapením. Tatínek si vetřelce měřil přimhouřenýma očima, jako by si nebyl jistý, zda se opravdu jedná o psa. Skaut se v tu ránu začal třást strachy. Neklidně se rozhlížel kolem sebe, zmatený všemi těmi novými obličejí, pachy a zvuky. Ema ke štěněti natáhla ruku a to ji nervózně očichalo.

„To je v pořádku,“ mluvil k němu Ben tiše a poklepával ho přitom po hlavě. „To je jen moje mladší sestra. Neukousne tě.“ Ema na bratra vyplázla jazyk.

Ben se podíval na maminku a všiml si, jak jí přes tvář přeběhl záchvěv dojetí. Rychle jí Skauta podal: „Není sice momentálně úplně ve své kůži, ale jinak je vážně rozto milý, mami. Chceš si ho pochovat?“

„Ne, děkuju,“ potřásla hlavou maminka. „Alespoň ne, dokud ho nevykoupeme a neodblešíme.“

„Takže,“ promluvil tatínek s pobaveným úsměvem, „co s tím psem hodláš dělat dál?“

„No,“ Ben najednou nevěděl, jak začít. „My – Hrdina a já – teda vlastně... Skaut tam byl sám. Myslím to štěně.“

Našli jsme ho opuštěného v lese u baseballového hřiště. A Hrdina se s ním nechtěl rozloučit. Je tak malý.“

Tatínek přikývl. „To je. Je to ještě štěně. Moc milé štěně, mimochodem.“ Tatínek k nim přistoupil. Se svou výškou přes sto osmdesát centimetrů se najednou tyčil nad Benem a Skautem jako mohutná hora. Skaut se vši silou přitiskl k Benovi, jako by se od toho neznámého obra snažil odtáhnout.

„Neboj, Skaute,“ domlouval mu Ben. Hrdina si stoupl na zadní a předními tlapami se opřel o Benovu paži. Olízl štěněti obličej, aby ho uchlácholil. Pomohlo to a Skaut se skutečně uklidnil.

„Hrdinovi se zamlouvá, vidíš?“ konstatoval tatínek. Pozorně si Skauta prohlížel. Miloval psy, proto byl také nejlepším psovodem ve své jednotce. Ben nepochyboval, že táta by si Skauta také rád nechal. Poslední slovo ovšem náleželo mamince. „Je ošklivě pokousaný,“ všiml si tatínek, když jemně hladil třesoucí se zvířátko. „Řekl bych, že takové rány jsem už viděl u psů, co jsme je chytili ve městě. Vsadil bych se, že tohle štěně k nim přišlo stejným způsobem.“

„To mě taky napadlo,“ pokýval hlavou Ben. „Takže si ho necháme?“ Zadržel dech a zahleděl se na rodiče